

<i>student</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Justina Vojaković Fingler	GLUMA III; Lik	Biografija

Loviti i uloviti

Možemo mi do mile volje nešto htjeti, željeti, ali moramo i nešto učiniti po tom pitanju. Prije no što smo fiksirali scenarije (sa svim partnerima) improvizirali smo, slagali argumente i često mi je došlo da ostanem nemoćna u argumentaciji, da se tek kasnije dosjetim što sam trebala odgovoriti... Tako to ja u životu, obuzmu me emocije i teško se kontroliram pa rasprave ne završe u smjеровima u kojima ja želim da idu. Osobno mi fali taktike i proračunatosti, "oružja" kojima ću pobijediti protivnika. Sva sreća pa u biografijama sami krojimo po svojoj volji, tako da nikad ne mogu ostati bez *asa u rukavu*. Ali ni taj as ništa ne vrijedi ako se on ne odigra kako treba.

Kako odigrati uvijek najbolje? U teoriji sam se domislila, sad samo to u praksu moram sprovesti - treba znati što želim, biti glup i slušati partnera. Naravno ne glup pa raditi blesave izraze lica ili još gore praviti se da se nešto nije dogodilo, već glup u onoj mjeri da ne znamo što će se sljedeće dogoditi. Time se dobije apsolutna prisutnost. Prisutnija sam više no zadnji put, ali treba tu još raditi. Zamke su mi svi prostori u kojima nema mojih replika, a i same replike. Dok postoje replike o njima mislim, ali čim imam prazan prostor koncentracija mi se zna raspršiti u sto drugih stvari, najčešće oko onoga što vidim oko sebe. Kada se s nekim prepirem, pa zašutim, ja sam i dalje u komunikaciji s tom osobom, ali energija da uzvratim toj osobi nije toliko velika da ono što mislim kažem naglas. Tek kad me netko snažno isprovocira uzvratim mu. Tako bih i ovdje trebala. Odgovarati u sebi, do svoje replike.

Na zadnjem kolokviju u „Cezar i Kleopatri“ sam na početku se strašno fokusirala na to kako govorim, da govorim u donjoj lagi, a onda na planu logike je otišlo sve k vragu. Unutar te vježbe i „Norme Jean“ točno sam osjetila trenutke kad sam se *lovila* s partnerima i osjetila sam trenutke kad sam se *ulovila*. Barem sada znam prepoznati razliku.

Smatram da je glas jedan od bitnijih čimbenika u glumi, u biti sve je bitno. Ali ako mene ne razumiju mogu se ja ubiti od glume, efekta neće biti. Gledam našu profesoricu iz govora kako igra, njena svaka riječ je izartikulirana, dobro naglašena i već time ja, kao gledatelj do-bijem informaciju koju trebam, i još k tome kada se doda intencija, vjera u ono što se govori ispada savršeno, u mojim očima. Zato ću se više koncentrirati na vježbe glasa, pa ću i to popraviti.